

ATYÁM, ADD KI A JUSSOMAT!

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2020. október 25.

Nézzük a mai táplálékunkat, hogy mit készített el nekünk ma az Úr! Egyébként ennek az üzenetnek az egyik részét nemrég mondtam el, egy csodálatos bibliai történetet olvasgatok két hete, és ezen gondolkodom, ezen elmélkedem. Az ember átolvas felületesen történeteket, és első olvasásra megragad benne valami, a felszínt kapirgálja. De ha mélyére ásunk egy történetnek, akkor meglátjuk, hogy a mélységben mennyi minden van, mennyi minden kincs van. Mennyi olyan dolog van, ami hasznunkra, ami az épülésünkre, a javunkra van. Ezt az üzenetet, a tékozló fiú történetét Jézus maga mondta el kétezer évvel ezelőtt, de ma ugyanolyan aktuális. Isten Igéje mindig aktuális. A történet általában mindig ugyanaz, általában a helyszínek és a szereplők változnak, de ugyanolyan értékes üzenetet hordoz ez a mai hívő számára is, mint akkor, amikor maga az Úr Jézus mondta el ezt a történetet. Én azt hiszem, hogy ebben a teremben talán nincs olyan ember, aki ezt ne olvasta volna végig a Bibliában, akinek meg ne melengette volna a szívét az Atya szeretete. Biztosan sokan vettetek már áldást ebből az üzenetből, és többféle megközelítése volt. Nem hiszem, hogy létezik olyan pásztor, aki erről soha nem prédikált. De mégis én azt kértem az Úrtól, hogy amit nekem mond ma ez az üzenet, azt szeretném átadni. Amit a Szent Szellem ma ennek kapcsán szeretne átadni nektek, azt világítsa meg nekem.

A mai üzenetnek azt a címet adtam: Atyám, add ki a jussomat! Nem nagyon sokszor, Nagyon-nagyon sokszor történt meg velünk már az, hogy kértünk Istentől. Mindannyian kérünk, mindannyian odamentünk már az Atyához, és ez a történet is erről szól. Egy apáról és két fiáról olvasunk benne, de valójában ez a történet a mennyei Atyánkról és rólunk szól. Nézzük meg a Lukács evangéliumban:

Lukács 15,11–13.

11. Monda pedig: Egy embernek volt két fia;

12. És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyomból rám eső részt! És az megosztotta köztük a vagyont.

13. Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözött; és ott eltékozolta vagyonát, mivelhogy dobzódva élt.

Egyelőre eddig olvassuk a történetet. Hányan kértünk már, hányan követeltünk már Istentől, hányan mentünk már oda az Úrhoz, hogy Uram, add nekem ezt, vagy add nekem azt. Uram, szeretném azt az új autót, nagyon! Add nekem azt az új autót! Igaz, hogy nincs rá még pénzem, de segíts nekem, hogy hadd intézzek el rá kölcsönt! Majd megveszem én abból a kölcsönből! Én azt annyira kívánom, annyira vágyom, annyira szeretném! Hányan tettünk már olyat, hogy odamentünk az Atyához, hogy kértünk, követeltünk? Akár még a személyes kapcsolatokban is. Fialatok, hú, Atyám, annyira tetszik nekem az a lány, úgy szeretném őt! Annyira jó lenne, ha ő lehetne az enyém, ő tartozhatna hozzám! Vagy a lányok, hogy azt a fiút annyira szeretném, bárcsak ő lenne a férjem, ő lenne az enyém, add nekem, Atyám! Tudod, hogy tobzódva él, tudod, hogy erkölcstelen esetleg, azt is tudod, hogy esetleg drogozik, kábítószeres, vagy alkoholista, vagy éppen nem olyan életet él, ami elvárható lenne. Esetleg még Istenben sem hisz. Tudod, hogy ez mindenestől nem hozzád való. De akkor is annyira kívánom, annyira szeretném, annyira jó volna nekem! Hányan tettünk már az életben ilyen dolgokat? Vagy szeretnék egy vállalkozást elindítani. A szomszédomnak olyan jól megy a vállalkozása. Atyám, add meg nekem, hogy én is azt csináljam, hogy én is hozzáfogjak! Adjad nekem, adjad nekem! Szeretnék önálló lenni! Szeretném ezt tenni, szeretném azt tenni!

Az érzéseinket és a gondolkozás módunkat bizony eléggé átformálta a világ. A világ trendje szerint szeretnénk dolgokat megtenni, és szeretnénk olyan dolgokat, amiben nem Isten Szelleme vezet bennünket. Nagyon sokszor, amikor Istenhez megyünk ezekkel a kérésekkel,

követelésekkel, akkor Ő azt mondja néha, hogy jó, hát tedd meg! Igaz, hogy nem kérdeztél meg engem, hogy az jó lenne-e neked, vagy nem, de ha annyira akarod, akkor tedd meg! Akkor legyen neked úgy, ahogy te akarod! Ugyanis Isten a szabad akaratunkat soha nem lépi át. Ha annyira akarod azt a kölcsönt, vedd föl, Isten nem fog megakadályozni ebben. Ha annyira akarod azt a kapcsolatot, amiről mindenki tudja, te is tudod talán a legbelül, hogy az mindenestől nem neked való, Isten nem fog benne megakadályozni. Isten még abban sem fog megakadályozni, hogy akár kirabolj egy benzinkutat. Ő nem fog eléd állni. Szabad akaratod van. Az, hogy Isten mennyire van ebben benne, mennyire szeretné ezt az Atya, az egy másik kérdés. Amikor az emberek a saját kívánságukból, a saját követelésükből megszerzik azt, amit szeretnének, látjuk, hogy mennyien belebuknak.

A végén azt látjuk, hogy állásért imádkozunk embereknek, megkap egy jó állást, megkap egy jó fizető munkahelyet, és elhagyja onnantól a gyülekezetét, elhagyja Istent. Elhagyja az Atya házát. Kimegy a világba, onnantól kezdve a vállalkozása lesz a biztonsága. A vállalkozása, a munkája lesz az istene. Vagy akár az istentelen házastársa, és ott hagyja azt a helyet, ahova őt az Atya helyezte. Mindez a testnek és a szemnek a kívánsága a legtöbb esetben. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy ne legyen kívánságod, ne legyenek céljaid, terveid, ne legyen ambíciód. Jézus tanított imádkozni bennünket. Igaz? A Mi Atyánk imáját talán mindenki ismeri. Mi van a Mi Atyánk imájában? Hogy legyen meg a te akaratod. Miképpen a mennyben, úgy a földön is. De hányan imádkoztuk, és talán imádkoznak ma is így, hogy Atyám, legyen meg az én akaratom! Ezt a címet akartam adni először az üzenetnek, mert nagyon sokszor úgy imádkozunk, hogy legyen meg az én akaratom!

Az Atya megteremtette az Ő gyermekét. Az Atya megteremtette ezt az egész földet. Az Atya megteremtette mindazt a gazdagságot, mindazt a jót, ahova az embert helyezte. Az Atyának vannak gyermekei. Ez a két fiú, akik között az atya megosztotta a vagyont, hova született ez a két gyerek? Beleszületett egy gazdagságba. Az atya létrehozta már mindazt a birodalmat, ahova ez a két gyerek megszületett. Az atyának van vagyona, van gazdagsága, az atya házában bőség van. Amikor az embert behelyezte az Édenbe, ott megvolt az embernek minden ellátása. Az Atya gondoskodott az Ő gyermekéről, nem volt szüksége orvosi ellátásra, nem volt szüksége arra, hogy reggeltől estig dolgozzon. Az Atya gondoskodott róla. Az Atya házában minden ellátás biztosítva volt a két fiú számára. Hiszen az Atya házában éltek, és élvezték mindannak az előnyét, ami ott megillette őket. Az Atya házában biztonságban voltak. Ádám és Éva, az első emberpár, ők is biztonságban voltak. Mindaddig, amíg az Atya házában voltak, amíg az Atyára hallgattak, amíg az Atyával voltak közösségben, élvezhették mindannak az áldásait, amit az Atya odaadott nekik. Az Atya bölcs ahhoz, hogy tudja, hogy mi a jó az Ő gyermekei számára. Mert Ő mindent tud. A mi mennyei Atyánk mindent tud. Az Atya bölcs. Hiszen Ő teremtett mindent. Ha egy fizikai atyát nézünk egy fizikai szinten, volt bölcsessége ahhoz, hogy létrehozta azt a gazdagságot. Megteremtette mindazt, és ha megteremtette, tudta kezelni. Tudta azt fenntartani. Az atya áldott volt. A gyermekei is áldottak voltak, hiszen az atyának az áldásaiban éltek. Az atya áldásaiban jártak. Az atya megosztott velük mindent. Jó dolguk volt. Vagyon, befolyás, minden megvolt az atya házában. Hiszen ő egy szerető, gondoskodó atya, aki gondoskodik a gyermekeiről. Mindene megvolt a gyermekének, mert egy ilyen szerető atya mindent biztosít a gyermekei számára. Akkor mit tesz a fiú? Gondol egyet, és azt mondja, nézzük újra az Igét:

Lukács 15,12.

12. És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztotta köztük a vagyont.

Add ki a vagyonom rám eső részét! Elkezdett követelőzni az apjától. Add ki! Add oda nekem! Nem tudom, mi járhatott ennek a fiúnak a fejében, gondolom, megvolt a véleménye az apjáról, úgy gondolta, hogy hát nem olyan nagy dolog ezt a vagyont kezelni! Én is vagyok olyan jó, mint az apám! Én önállóságra vágyom! Egy rossz gondolkozásmódot láthatunk itt.

Add oda, add nekem! Nem kérte az atyjától a véleményét, hogy apám, vagyok-e én annyira érett ahhoz, hogy ezt a dolgot már tudjam kezelni? Nem, hanem elhatalmasodott rajta egy érzés. Látjuk, hogy rossz volt a hozzáállása, rossz volt a gondolkodása. Nem tudta megbecsülni mindazt, amit az atya a számára biztosított. Nem volt hálás a szíve. Tiszteletlen volt az apjához. Mit gondoltok, az apa kinek tartogatta mindazt a vagyont, amit megteremtett? Nem a gyermekeinek szánta? Nem a fiának szánta? Nem nekik teremtette meg mindazt, amit megteremtett? Egy szerető apa így gondoskodik, így gondolkodik. Mégis látjuk, hogy az atya azt mondta: jó, fiam, rendben. Ha neked ez kell, akkor tessék! Itt a vagyon! Pedig tudta, hogy a fia nem elég érett, hogy nem tudja kezelni mindazt, amit ő kikövetelt magának. Látjuk ennek a rossz gondolkozásmódnak a következményét, hogy ezzel ki lehet kerülni Isten áldásaiból. Egy rossz gondolkozásmóddal egy jó helyről egy rossz helyre, egy jó helyzetből egy rossz helyzetbe lehet kerülni.

Látjuk az ellenkezőjét is, amikor valaki helyesen gondolkodik, akkor a legnagyobb gödörből is képes kijönni. Ő volt a kisebbik fiú. Lehet, hogy elkényeztették, hiszen majd később olvassuk, az atyának voltak szolgái. Ő volt atyának a kisleánya. Lehet, hogy lesték minden kívánságát az atyai házban. Kiszolgálták őt, lehet, hogy szolgák voltak körülötte. Megmosták a lábait, ha kellett. Bármit megtettek érte, hiszen ő az atya házában volt. Ő volt az atyának a kedvenc kisleánya. Ő még egyedül az égvilágon semmit nem hozott létre. Nem volt önálló, soha. Ő az atya mellett volt. Egy követelőző gyermek volt. Az is lehet talán, hogy ő szolgának érezte magát. Volt egy rossz gondolkozása. Biztos, hogy volt rossz gondolkozása, különben nem tette volna ezt, amit tett. Többet gondolt magáról, mint aki volt valójában. Tehát csak azért, mert az atya mellett volt, még nem jelenti azt, hogy érett volt ahhoz, hogy tudja kezelni a dolgokat. Neked is van egy kisleányod, egy gyermeked, akkor nyilván nem bízd meg, mondjuk hatévesen, hogy vezesse az autót. Amikor majd felnőtt, amikor meglesz hozzá az érettsége, megszerezte a jogosítványt, és tud felelősségteljesen dönteni, akkor nyilván el fog jönni az ideje, hogy azt mondod, hogy fiam, itt a slusszkulcs, most már megvan a jogosítványod, beülhetsz az autóba, és közlekedhetsz! Különben kárt okozol saját magadnak, és a körülötted levő embereknek is.

Nézzük meg, hogy van-e erre példa a Bibliában? Isten elhívta Ábrahámot. Mindannyian ismerjük a történetet. Ábrahámnak adták az áldások ígéretei. Isten kihívta őt Úr-Kaszdimból, és azt mondta neki, hogy gyere ki onnan, megáldalak téged! Nagy néppé teszek. Hagyd el azt a helyet! Hagyd ott azt a helyet! Ábrahámnak Isten odaadta ehhez azt a kenetet, amivel ezt végre tudja hajtani. Odaadta hozzá azt a hatalmat Ábrahámnak, amivel ő be tudja tölteni azt az elhívását. Látjuk, hogy elment vele Lót is. Lót ugyanúgy ott volt Ábrahám mellett, és amíg egy áldott ember mellett vagy, egy növekedő, egy gyarapodó ember mellett vagy, amíg az atya mellett vagy, úgy Ábrahám fizikailag atya Izraelnek. Mi az ígéretének az örökösei vagyunk. Ábrahámnak tett ígéret örökösei vagyunk a Jézus Krisztusban. Most látod, hogy Isten meggazdagította meggazdagította Ábrahámot, meggazdagította Lótot. Aztán mi történt? Amikor már nagyon jól ment a dolguk, amikor már gyarapodóak voltak, mit csináltak? Elkezdtek a pásztoraik veszekedni. Azt mondták, hogy nem férünk már meg ezen a földön, annyi a jószágunk! Annyi a gazdagságunk. Mit mond egy áldott ember? Ábrahám azt mondta, hogy rendben van, figyelj ide, ne legyen viszálykodás, te menj jobbra, én megyek balra! Válaszd ki azt a helyet, hova szeretnél menni! Látjuk azt, hogy egy áldott ember mindegy, hogy hol van, mert egy áldott embert Isten mindenütt megáld.

Lót pedig ment a feje, ment a szeme után. Látta Sodomát, látta Gomorát, hogy hú, nagy gazdagság, jó dús legelők! Ment, ment és ment a saját feje után. De Lótnak nem volt meg az a kenete, nem volt meg az a bölcsessége, nem volt meg Istentől az az elhívása, ami Ábrahámnak. Tudjuk, hogy mi lett a vége. Tönkrement. Odalett minden, odalett a gazdagság, a saját életéért kellett, hogy küzdjön, és Ábrahám mentette meg őt. A felesége sóbálványává vált. Látod, ha nincs ott a bölcsesség, nincs ott az isteni vezetés, és nem kérdezzük meg azt a

személyt, aki mindent tud, akkor az hová vezethet. Isten az, aki tudja, hogy mi az, ami jó nekünk. Egy gyerek, egy életre éretlen gyerek nem tudja, mi a hasznos számára. Hányan dohányoztatok már gyerekként? Hányan gyújtottunk rá? Nyugodtan nyújtsd fel a kezed, vagy ne tedd fel a kezed. Hányan próbáltunk ki olyan dolgokat gyermekkorban, amiről azt hittük, hogy az nekünk milyen jó? De a szüleink tudták, hogy az nem teljesen jó dolog. Hányan lázadtunk föl fiatalkorunkban, hogy mi tudjuk kezelni a helyzetet? Soha nem felejttem el, tizenéves voltam, felszolgálónak tanultam, volt egy jó állásom, jó keresetem. Egyszer csak a főnök azt mondta nekünk, hogy vágassuk le a hajunkat. Óriási kérdés! Akkor volt divat – a mai fiatalok ezen mosolyognak – a trapéz nadrág, a magas sarkú cipő. Vannak itt még olyanok, akik emlékeznek erre? Hosszú haj. De hogy néz ki egy felszolgáló hosszú hajjal? Behívott ötünket, mind az öten hosszú haját növesztettünk, mert mi mindent tudunk tizenévesen. Mondta, hogy vágjuk le. Mi nem vágjuk le! Bementünk, és fölmondtunk mind az ötön! Egy idős bölcs ember volt a vezető, azt mondta, hogy jó, gyerekek, ha ti ezt csináljátok, hát akkor menjetek! Telt-múlt az idő, döntöttünk, és bárkit megkérdeztünk volna, akár a saját szüleinket, nem helyeselték volna, de utána pedig jöttek a körülmények. Jött a helyzet. Hát, mondom, nem probléma. Elmentünk éjszaka vagont rakni. Három hónap után hogy éreztük magunkat, mit gondolsz? A történet happyenddel végződött, mert talán a jó Atyánk közbenjárt a főnöknél. Egyszer csak hívatott bennünket. Na, mi újság van? Hát semmi, megyünk inkább fodrászhoz!

Mindannyian tettünk ilyeneket. Mindannyian kikértük a jussunkat már az Atyától. Mindannyian voltunk olyan helyzetben, hogy azt gondoltuk, hogy mi már bölcssek vagyunk. Tehát ugyanígy járt Lót is. Mert Ábrahámnak volt meg az a bölcsessége, kenete, Ábrahámnak adta oda Isten azt a kegyelmet, hogy ő be tudja végezni mindazt, amit be kellett végezni. Mirjam is Mózes mellé tétetett. Mirjam és Áron később a főpap lett. Ők is kritizálták Mózeset. Mi is vagyunk olyan jók, mint Mózes! Mi is tudjuk azt csinálni! Hozzánk is szólt Isten! Nem ezt tette Mirjam is? De Isten Mózesnek mondta, hogy de igen, te fogod kivezetni a népet! Neki is megvolt a véleménye. Istennek is jött a véleménye – Mirjam poklos lett! Mert nem volt ott az isteni elhívás. Ha valaki olyan dolgot akar tenni, olyan dolgot akar csinálni, amihez nem érett, amihez nincs meg az elhívása, amihez nincs ott az Isten ajándéka, nincs ott Isten kenete, az tönkre fog menni a kezében. Meg kell várni azt az időt, amíg fölnövünk oda, hogy be tudjuk tölteni azt, ami Istennek az akarata. Nem fog megtörténni az első napon, nem fogsz a harmadik napon eljutni oda. Tehát föl kell, hogy növekedjünk.

Jézus mindig az Atyára figyelt. Nézzétek meg a Filippi levélben olvassuk, hogy ugyanaz az indulat legyen bennetek, ami volt a Krisztus Jézusban is. Aki nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Atyával egyenlő. Jézus megalázta magát. Jézus mindig azt mondta, hogy csak azt teszem, amit az Atya mond. Jézus soha nem imádkozott úgy, hogy legyen meg az én akaratom. Ő mindig azt mondta, hogy Atyám, a te akaratom legyen meg, mert az Atya bölcs. Az Atya mindent tud. A Fiú is tud mindent, mert az Atya mindent megjelent a Fiúnak. Jézus az Atyára figyelt. Ő irányította. Jézus viszont az Atyára irányította a figyelmet, és nem magára. Mi feladatunk ugyanaz, hogy Isten Igéjére hívjuk fel az emberek figyelmét, hogy Jézusra irányítsuk az emberek figyelmét. Mert Otőle van a bölcsesség. Őnála van a forrás.

Jézus elmond történetet a Máté 25-ben. Az öt bölcs meg az öt bolond szűzről. Nekünk van olajunk, Isten ad nekünk olajat, ad kenetet, ad bölcsességet, hogy mit csináljunk. Ő a forrás. Nem mehetünk el máshoz olajat venni. Nem mehetünk el máshoz kenetet venni. A kenet forrása, a bölcsesség forrása Isten. Salamon története jut eszembe, nagyon sokszor megmelengeti az is a szívet. Mikor Salamon elé odaállt az Úr, és azt mondta, hogy te fogod örökölni a királyságot, és kérj tőlem, amit akarsz! Mit kért Salamon? Uram, én a te bölcsességedet akarom! Ez a tékozló fiú nem akarta az atyja bölcsességét. Ez a fiú ment a saját feje után. Úgy gondolta, hogy megoldjuk mi ezt. Nem probléma. Nem számít. Jézus nem követelte az Atyától a hatalmat. Jézus elkérte, és Jézus azt mondta, hogy nékem adatott a hatalom

mennyen és földön. Jézus nem követelőzött az Atyától. Akkor sem követelőzött, amikor a legnagyobb kínokat kellett átélnie. Amikor vért verejtékezett a Gecsemáné kertben. Akkor is azt mondta: Atyám, ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg! Jézus nem tékozolni jött, hanem azért jött, hogy megkeresse mindazt, ami elveszett. Ez a tékozló fiú hozott egy nagyon-nagyon nagyon rossz döntést. A saját kútfejéből tette ezt. Fölmerülhet a kérdés, mi van, ha megkérdezi az atyját, elfogadta volna-e az atyja tanácsát? Te, amikor fiatal voltál, és mondták, hogy ne dohányozz, ne igyál, te megfogadtad apád tanácsát minden esetben? Van, aki igen, van, aki nem. Ennek a fiúnak a szíve rossz állapotban volt. Kevély volt, felfuvalkodott volt. Elkényeztetett és éretlen volt. Valószínű, hogy kemény volt a szíve. Lehet, hogy inkább meghallgatta a barátait, és dobzódva élt. A dobzódás nem akkor kezdődött, amikor elhagyta az atya házáat. A dobzódás az sokkal-sokkal előbb kezdődött. Az már ott volt a szívében. Az már benne volt, és valószínű, hogy nem szerette volna hallani, amit az atyja mond, ezért meg sem kérdezte.

Nem olvassuk el a történetből, de gondolom, azért az atyja megbízta őt egy-két dologgal. Majd látjuk a nagyobbik fiú esetében, hogy ő is szolgálta az apját. Az a kisebbik fiú is szolgálta az apját. Valószínű, hogy az apja rábízott dolgokat. Rábízott feladatokat, amit el tud látni. De valószínű, hogy az apa tudta, hogy a fia egy feneketlen zsák. Mindegy, mi kerül a kezébe, az biztos, hogy a gonosz martalékává fog válni. Föltehetjük a kérdést, hogy az Atya meg tud-e bízni bennünk, hogy amit ránk bíz, azt el tudjuk végezni? Ő pontosan tudja, hogy mire vagyunk képesek.

Szintén a Máté 25-ben van szó a táalentumokról, hogy Isten ad ajándékokat. Isten adott neked ajándékot. Van, aki tíz táalentumot kapott, volt, aki ötöt, volt, aki csak egyet kapott. Isten annyit bíz ránk, amennyire szükségünk van, amilyen feladattal mi képesek vagyunk megbirkózni. Az Atya nem bíz ránk többet. Azt számon is kéri tőlünk. Mit kezdtünk azzal, amit ránk bízott az Úr? Olvassuk tovább a történetet:

Lukács 15,14–16.

14. Minekutána pedig mindent elköltött, támadt nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdett szükségét látni.

15. Akkor elmentén, hozzászegődött annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldte őt az ő mezeire disznókat legeltetni.

16. És kívánta volna megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek; és senki sem adott néki.

Az atyja bölcs. Az atyja előrelátó. Meghozta a fiú a döntést, aztán jöttek a körülmények. Jöttek a körülmények, jött az éhség. Jött a szükség. Volt barát, volt pénz, voltak haverok, majd elfogyott a pénz, és jöttek a körülmények. Amíg volt pénze, addig voltak körülötte emberek, voltak körülötte hamis barátok, de elfogyott a pénz, elfogytak ezek a barátok. Akkor egy olyan helyzetbe került – egy zsidó emberről beszélünk –, hogy elszegődött egy nem zsidó, azaz pogány gazdához disznókat legeltetni. Ez a zsidó ember számára a legalja, ahova egy ember kerülhet. Ez már a hordónak az alja. A leges-legeslegalja. Disznókat legeltetni. Nem volt mit ennie. Már moslékot is evett volna nagyon szívesen, de még az sem volt. Kiment a világba.

Ha jön a válság, akkor mi a helyzet? Vissza kell fizetni a kölcsönt. Igaz? Ha fölvevük azt a kölcsönt, akkor egyszer csak fog jönni a bank, és a bank fogja kérni a visszafizetést is. Annyira kellett az a nagy színes tévé, hogy ahhoz kölcsönt kellett felvenni? Eladósodtál miatta. Vagy annyira kellett az az új autó? Lehet, hogy két évig még ellettél volna a régivel. Vagy kicsit meg kell nagyobbítani a házat, hogy legalább két téglával legyen magasabb, mint a szomszédé? Annyira nagy szükség van rá? Az új autóban olyan jó úgy feszíteni, olyan jól néz ki az a lány mellettem! Olyan jó nézni, hú, de nagyon csinos, de nagyon szép! Felnéznek rám a barátaim! Ismerős-e a történet? Jártunk-e mindannyian már ebben az utcában? És akkor jönnek a körülmények. Eltelik pár év, és már nem annyira szép az a lány. Az a férfi sem

annyira daliás. Addig nem számított, hogy ivott, hogy verekedős volt, de most már nem annyira a jó dolgait látjuk, hanem megtapasztaljuk a rosszat is. Jött a válság. Jöttek a körülmények. Utána jött a válóper. Ment tönkre az életed. Ment tönkre a család. Jártunk ebben az utcába már? Van, aki járt, van, aki nem. Nézzük a Példabeszédekben a 22,7-et:

Példabeszédek 22,7.

7. A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgája a kölcsönvevő a kölcsönadónak.

Ha valaki kölcsönt vesz föl, azt a kölcsönt vissza kell adni. Az a megfontolt vállalkozó, aki kölcsönből indult ugyan, de fölmérte a helyzetét, fölmérte a lehetőségeit, és biztosítva volt, hogy ha bármi történik, azt a kölcsönt ő vissza is tudja fizetni. Mert előrelátó volt. Az Atya előrelátó. Hányan fognak bele úgy vállalkozásba, hányan teszik azt, hogy mindenféle tapasztalat nélkül, mindenféle szaktanács nélkül, minden nélkül hozzáfognak? Rettentő statisztikát olvastam néhány évvel ezelőtt, hogy minden induló vállalkozás 80 vagy 90%-a, nem emlékszem pontosan, öt éven belül tönkremegy. Miért? Mert nem mérik föl a helyzetet. Ez a tékozló fiú pontosan ugyanez. Ha valamit akarunk tenni, bennünk a Krisztus értelme van, azt tanítja Isten Igéje. Minekünk, hívőknek megadatott az, hogy bennünk van az a személy, aki mindent tud. Amikor valakit eluralnak ezek a kívánságok, eluralnak az érzések, a kevélység akár, a büszkeség, és ez hatalmat vesz az emberen, akkor hoz ilyen döntéseket.

Az Atya mindent tud. Amikor bármihez kezdünk, amikor bármit csinálunk, az Ige azt mondja, hogy előtte mérjük föl a helyzetet! Kérdezzük meg az Atyát, hogy biztos az a jó nekünk? Biztos nekünk arra van szükségünk? Nekünk biztos azt kell csinálni? Amikor rossz döntéseket hozunk, azt mindig általában saját kútfejükéből hozzuk. Mit gondolsz? Az atya házában nem volt válság annak idején? De az atya bölcs volt. Az atya meg tudta tartani azt a gazdagságot, az atya meg tudta tartani a béreseit, az atya meg tudta tartani az egész házat. Mert az atyának volt tapasztalata. Az atya tudta, hogy hogyan kell azt létrehozni, és azt is tudta, hogy kell azt megtartani. Isten mindent tud. Nézzük tovább a történetet.

Lukács 15,17–18.

17. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!

18. Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.

Szeretném, ha megjegyeznéd azt, hogy magába szállt. Tehát ez a fiú ott kezdte, add ki nekem, követelem, jár az nekem, én kérem, az engem illet! Eljutott arra a helyzetre, amikor már jöttek a körülmények, hogy magába szállt. Biztosan nem azon gondolkodott, hogy az atya milyen hibát követett el. Hogy az atya mit, mikor nem az ő tetszése szerint csinált. Biztos, hogy nem ez járt a fejében, hanem magába szállt. Akkor már nem kívülre tekintett, hanem magába szállt. Ez a fiú eljutott odáig, hogy elkezdett nem másban hibát keresni, nem más személyben kereste a szálkát, hanem valószínű meglátta az övében a gerendát, és azt mondta, hogy na, akkor mese nincs, visszamegyünk! Visszamegyünk az atyához, hiszen ő bővülködik mindenben. Az atyának megvan mindene. Az atya házában minden ellátás megvan. Fölkelek, elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom neki: Atyám, vétkeztem ellened, és az ég ellen!

Ha veszünk egy válást, ott nincs egy hibás. Egy házasságban, ha jól tudom, akkor ketten vannak, ott nincs egy hibás. Amikor tönkremegy egy vállalkozás, ráfoghatod a partneredre, a válságra, a körülményekre, és közben milyen érdekes dolog, hogy vannak emberek, akiknek ugyanúgy van válság, ugyanúgy vannak körülmények, hétköznapi kihívások, és mégis áll a házasságuk, mégis áll a vállalkozásuk, és mégis rendben van körülöttük minden. Hogy lehet? Ugyanazok a körülmények. Ugyanaz a helyzet. Nagyon érdekes dolog, ha megnézzük, hogy egy gyülekezetben is mindenki ugyanazt az embert hallja, amikor itt valaki prédikál. Az egyik azt mondja, hogy fúj, hát ez megbotránkoztató! A másik azt mondja: Ez igen, ez itt nekem szólt! Lehet, hogy csak egy szó volt, lehet, hogy csak egy mondat, de ez a mondat képes megváltoztatni az életedet. Dicsőség legyen Istennek ezért!

Tehát amikor szembesülünk a hibáinkkal, vagy a hibás döntéseinkkel, az a kezdet, amikor azt mondjuk, hogy megbánjuk. Igen, én döntöttem rosszul, én vettem fel azt a hitelt, és nem kellett volna. Én mentem bele abba a kapcsolatba, és nem kellett volna. Én fogtam hozzá ahhoz a vállalkozáshoz, de nem értettem hozzá, nem voltam elég körültekintő, nem voltam elég érett erre a helyzetre. Amikor magunkba nézünk, amikor szembesülünk a rossz döntéseinkkel, és nem másokra mutogatunk, amikor valami nem jól sül el. Nagypapám szokta mondani: „Ha a kecskének jól megy a dolga, kimegy a jégre táncolni.” Ugyanezt tette ez a fiú is, jól ment a dolga, tényleg mindene megvolt, körüludvarolták, az apja házában élvezhette annak tekintélyét, a lábait megmosták, megtisztelték, megbecsülték őt. De ez nekem nem jó, majd én megmutatom, mert én vagyok a szupermen! Nagyon sokszor eljátszottuk ezt mindannyian. Akkor jön a bocsánatkérés, és jön az, hogy megalázza magát az ember. Megalázza magát! Az nem azt jelenti, hogy eljártssza az alázatost. Nem alázatoskodik, hanem megalázza magát és azt mondja, hogy igen, én rontottam el, én vagyok a hibás. Amikor valaki idáig eljut, az a felnőttkornak a kezdete, mert vállalja a saját tetteiért a felelősséget, mindegy mit tett. Igen, én voltam, én rontottam el. Atyám, bocsáss meg nekem, én voltam! Elismerem, hogy hibáztam, elismerem, hogy célt tévesztettem. Ez a fiú eljutott odáig, hogy azt mondta, hogy én már nem vagyok méltó. Nézd meg, hol kezdte ez a fiú? „Add nekem! Én tudom!” Aztán megbánta, és eljutott odáig:

Lukács 15,19.

19. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!

Itt a lényeg, ez a koronája! Gyakorlatilag ez a megtérés. Megtérni a kereszténynek kell! A pogánynak újjá kell születnie! Bár hibásan azt mondják, hogy meg kell térnie a pogánynak. Nem, a pogánynak újjá kell születnie! Egy pogány embernek krisztusi emberré kell válnia. Egy pogány ember az Atya házához kell, hogy tartozzon, mert különben csak béres. Nem fiú, hanem béres. Fiú akkor lesz, ha Jézust befogadja a szívébe. Így lesz Isten az Atya, ő pedig így válik fiúvá, amikor eljut odáig, hogy Atyám, Te tegyél engem olyanná! Ez az a pont, ahol Isten tud velünk foglalkozni! Ez az a pont, amikor az Atya tud mit kezdeni velünk. Ez az a pont, amikor ide eljutunk, hogy ne az én akaratom legyen meg, Atyám, hanem a Te akaratod. Te tégy engem olyanná, amilyen szeretnéd, hogy legyek!

Nem tudod magad olyanná tenni, az Atya, aki munkálkodik benned. A Filippi levélben van írva: „aki elkezdte bennetek a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézusnak napjáig”. (Filippi 1,6.) Tégy engem olyanná! Ezen a folyamaton kell átmennünk, amikor valamit elrontottunk, amikor követelőzünk, amikor helytelen dolgot tettünk, amikor jött a helyzet, amikor belebuktunk abba, amihez hozzáfogtunk. Mindegy, milyen mély gödörbe kerültél, mindegy hova jutottál, mindegy, hogy akár moslékot kellett enni, vagy még az sem volt, mindegy, milyen mélyre kerültél. Ahhoz, hogy ki tudj kerülni a gödörből, először magadra kell nézni. Saját magadra! Igen, én rontottam el, én vagyok a hibás, megbánom. Igen, odamegyek az Atyához, odamegyek az Úrhoz és elmondom neki, Atyám, én voltam, én rontottam el. Bocsáss meg nekem, mert vétettem ellened! Eltévesztettem, nem azt tettem, amit Te akartál, hanem azt, amit én akartam, és most már tudom, hogy elrontottam. Most itt vagyok a gödörben, és segíts, Atyám! Most már Te tegyél engem olyanná, amilyenné szeretnéd, hogy legyek! Itt van a koronája a dolgoknak.

Lukács 15,20–27.

20. És felkelvén, elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megsókolgatóá őt.

21. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam!

Ez a fiú nemcsak, hogy azt mondta, hogy Te tégy engem olyanná, hanem meg is cselekedte. Megalázta magát és azt mondta, hogy lesz, ami lesz, odaállok az atyám elé.

Megsértettem őt, nem tiszteltem eléggé, tiszteletlen voltam vele, nem becsültem meg mindazt, amit ő nekem biztosított, amit adott, nem becsültem meg az ő munkáját, nem tartottam őt sokra. De most odaállok az atya elé, és azt mondom, hogy elrontottam, atyám, eltévesztettem, nem vagyok méltó.

Vigyázz! Itt nem a vallásosságról beszélek, hogy te nem vagy méltó. Te tényleg nem vagy méltó, meg én sem, de méltóvá tettünk a Jézus Krisztus által. A római százados mondja Jézusnak, hogy nem vagyok méltó, hogy eljőjj a házamba, csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. A százados nem volt méltó, mert ő nem tartozott az Atya házához. Csak egy béres volt, kívül volt az Atya házából. Mit csinált ez a fiú? Ez a fiú, bár fiú volt, de mégis kikerült az atyja házán kívül. De akkor is fiú volt. Azt mondja, hogy immár nem vagyok méltó, vétkeztem ellened. Látjátok-e, hogy mit kell tennünk ahhoz, hogy bekövetkezzen az, ami ezután jön? Ez a történet legszívszorongatóbb része, amely megmutatja nekünk az Atya végtelen kegyelmét, a végtelen szeretetét, hogy bárhonnán visszajöhetünk az Atyához. De ahhoz, hogy az Atya ki tudja tárnai a karját, ahhoz végig kell mennünk ezen a folyamaton. Enélkül nem megy! Amíg eljutunk onnan, hogy én méltó vagyok, add nekem, majd én, majd én! – oda, hogy magunkba nézzünk, hogy ne soroljuk, hogy az a másik a hibás. Amíg eljutunk odáig, hogy Atyám, nem akarok már az lenni, nem akarok olyat tenni, ami nem a Te elhívásod, nem akarok olyat tenni, amivel nem Te bízál meg engem. Atyám, Te tegyél engem olyanná, amilyenné szeretnél! Odamész az Atyához és nyugodtan letérdelhatsz előtte, amikor senki nem lát, és elmondhatod neki őszintén. Ez a megtérés! Görögül a metanoia. Amikor megtérünk, visszafordulunk, visszamegyünk arra a helyre, ahol elrontottuk. Felvállaljuk, mint egy felnőtt a felelősséget, és nem a másokra kiabálunk. Ekkor tudja az Atya kitérnai a karját. A történet, ami ezután jön, könnyeket fakasztó.

22. Az atyja pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira!

23. És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk.

24. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdek azért vigadni.

Látjátok ezt a történetet? Ez egy nagyon-nagyon csodálatos dolog, mert meglátta az apja, már várta, már figyelte a fiát. Ő mindig is szerette a fiát. Ő soha nem akarta, hogy a fia moslékot egyen, nem akarta, hogy a fia kimenjen a világba. De a fiú mégis megtette. Az első emberpár is elbukott, mert megcsípte a kígyó, meghallgatta a kígyó sziszegését, bele került a kígyóméreg. Ha a kígyó megmérgezett, akkor lehet, hogy rossz gondolataid támadnak. Föllázdak az ember Isten ellen. Add ki a jussomat, én önálló akarok lenni, én olyan akarok lenni, mint Isten. Nem ez volt a kígyó hazugsága? Én azt akarom, mert ha olyan leszek, mint Isten, akkor nincs szükségem nekem az Atyára, majd én egyedül kézbe veszem a sorsomat, kézbe veszem a helyzetemet! Mindannyian ezt örököltük, ezt a bukott, romlott, ádami, ördögi, sátáni természetet. Mindannyian ezzel kell, hogy megküzdjünk, ez a hústesti természetünk. Meddig lesz ezzel problémád? Csak amíg élsz, tovább nem.

A gondolataink ugyanezek, meg kell újítani a gondolkodásunkat. Az atyja kitérnai a karját, már várta őt. Azt mondja az Írás, hogy az atyja szaladt eléje, várta, leste, figyelte a fiát. Tudta, hogy meg fognak történni ezek a dolgok. Tudta, hogy kemény leckét kap a fia ahhoz, hogy éretté váljon, hogy meg tudja becsülni azt, amit az atyja házában megkapott, azt a bőséget, azt a gazdagságot, azt a csodálatos ellátást, azt a csodálatos isteni ellátást. Ez történt mindannyiunkkal. Mindannyian tékozló fiak voltunk, mindannyian a bűn és a halál szellemi törvényébe születtünk bele, mindannyian az ördög gyermekei voltunk, mindannyiunknak volt egy múltja, mielőtt Krisztusba kerültünk. Mindannyian ördögfattyak voltunk. Mindannyian! Ki egy kicsit jobb ördög, ki egy kicsit rosszabb, de mindannyian azok voltunk, elveszettek voltunk. A sátán foglyai, rabjai voltunk, kint voltunk a világban, kint voltunk a világ szemetjében. De amikor visszajöttünk az Atya házába, akkor Ő kitérnai a karját és azt mondta,

hogy gyere, várlak! Gyere, ne egyél most már moslékot, ne bulizz a világgal, ne legyél az ördög hatalma alatt, hanem gyere! Itt az én házámban, itt a helyed, itt bőség van, munkáldokj az én kertemben, dolgozz nekem! A fiává fogadta. A legszebb ruhát adta neki. Mi az a legszebb ruha, amit mi kaphatunk Istentől? Az üdvösség ruhája. Ránk adta az Úr, ránk adta az üdvösség köpönyegét. Nemcsak úgy adta oda, hanem nagyon komoly árat fizetett azért, hogy az elveszett gyermeke megkerüljön. Az Ő saját Fiát kellett odaadnia. Az Ő saját Fiát kellett a keresztre küldenie. Az Ő saját Fiát kellett föláldoznia, hogy mi is a gyermekeivé lehessünk.

Húzzatok gyűrűt az ujjára! Az atya megosztotta a hatalmat a fiával. Az Atya megosztotta velünk is. Mit mond a Róma levél? Örökösei vagyunk Istennek, és örököstársai az Úr Jézus Krisztusnak. A gyűrű abban az időben a pecsét volt. Aki a gyűrűt hordta, a hatalom jelképét hordta. A gyűrű a hűségnek is a jelképe. Sarut a lábára. Nem mondta, mint Mózesnek Isten, hogy vedd le a sarudat, mert szent helyen állsz, hanem sarut adott a lábunkra, hogy igen, odamehetünk az Atya jelenlétébe. Megállhatunk az Ő jelenlétében, bármikor odamehetünk Jézus nevében az Atya trónjához, és vár minket Isten a menyegzőre, el fog jönni a menyegző, és hivatalos vagy oda.

Amikor Jézus vissza fog jönni, akkor le fogja vágni a házott tulkot, és ott fogunk ünnepelni az Ő asztalánál, mert az Atya várja haza minden tékozló fiát. A fiam meghalt, azt mondja, eltemettetett. Hogy halt meg ez a fiú? Meghalt önmagának. Most már nem számít az én, hanem csak az Atya. Atyám, Te tegyél engem olyanná! Eltemette az ő régi életét, és megtalálta az új életét. Ez az igazi öröm az Atya házában. Erről szól a megtérés. Erről szól a mi életünk. Nagyon sokszor célt tévesztünk, nagyon sokszor elrontunk dolgokat, de van visszaút. Ez a fiú ezáltal növekedett. Ha megnézzük az apját, nem mondta neki, hogy te mocskos gazember, hol voltál, rossz lányokra költötted a vagyonomat, ittál! Az atya kárhoztatta? Nem, ezt majd megteszi a testvére. Majd megteszi a te testvéred is, hogy kárhoztat, úgyhogy ne aggódjál! Ezt majd a testvér elvégzi, ráadásul a nagyobbik testvér. Nézd meg az ő hozzáállását:

25. Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn volt: és mikor hazajövé, közelgetett a házhoz, hallotta a zenét és táncot.

26. És előszólván egyet a szolgálak közül, megtudakozá, mi dolog az?

27. Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatta a házott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza.

Kihez ment a nagyobbik fiú érdeklődni? A szolgálakhoz, mert szolgálai gondolkodása volt. Nem az atyjához ment, hogy megkérdezze, mi a helyzet, hanem elment a szolgálakhoz. A szolgálak elmondták a tényeket. A tény az, hogy buli van, megjött a fiú, levágták a tulkot, dínomdánom, vigadtak. A szolgálaktól tudakozódott, megismerte a tényeket, de nem volt kíváncsi az okra. Nem volt kíváncsi, hogy az apja ezt miért tette. Ő is kritizálta az apa döntését. Úgy gondolta, hogy ő sokkal okosabb, sokkal jobban tudja, hogy mit kellene tenni, sokkal jobban tudja, mint az apa.

Egy nagyon érdekes dologra voltam kíváncsi, hogy a te fiad elveszett, de megtaláltatott, és örült, hogy egészségben nyerte vissza. Én nagyon kíváncsi voltam itt az egészség szóra, hogy milyen görög szót használ itt, és ennek a szónak itt a jelentése, hogy ép, egészségben van, jó hitben, jó gondolkodásmódban, romlatlan állapotban van. Hol volt az ő betegsége? Mi okozhatta volna az ő betegségét? A romlott gondolkodás. Meghalt, de újra jó állapotban van. Mit csinált a nagyobbik fiú? Elmondta, hogy kinek hol van a helye: „Ezt a fiút nem kellett volna visszafogadni! Hogy jössz te ahhoz, atyám, hogy te ezt a fiút visszafogadod? Hát miért teszed őt arra a helyre, ahol gyűrűt adsz az ujjára, meg köpönyeget? Hogy jössz ehhez, atyám?” Gyakorlatilag lefordítva és kisarkítva ezt a kérdést, ilyen volt a nagyobbik fiúnak a hozzáállása.

Tapasztaltál már olyat, hogy más megmondja, hogy hol a helyed, pedig még a saját helyét sem tudja, még gyülekezetbe sem jár? Mit kellett volna csinálni az atyjának? Kit kellett volna

megbízni az atyjának? Kinek az ujjára kellett volna a pecsétgyűrűt húzni, meg kinek a lábára kellett volna a sarut adni? Ez az idősebbik fiú, bár szolgálta őt, mégis távol volt az apja szívtől. Látod, hogy ő ott volt az apja mellett, de nem ismerte őt. Nem ismerte az apjának a szívét. Egy szolgálai gondolkodásmódja volt. „Én ezt megtettem, én ezt megérdemlem, én vagyok rá méltó! Mit keres ott az öcsi? Én nem buliztam a csajokkal, bár lehet, hogy szerettem volna, nem vágtál le nekem még kecskegödölyét sem! Jó lett volna egy kicsit bulizni!” Ugyanolyan romlott kívánsága volt, ugyanolyan volt. Jézus soha nem vette le a tekintetét az Atyáról, de Jézusban is megbotránkoztak a tanítványok. Jézus hozott olyan döntéseket, amikor a saját tanítványai megbotránkoztak benne. A házasságtörésen kapott asszony történetét ismerjük, a János 8-ból. Vádolták Jézust, vádolták az asszonyt, meg kell halnia, meg kell, hogy öljük! Jézus nagyon egyszerű választ adott. Semmit nem válaszolt, először csak írt, írt, majd amikor már idegesek lettek a farizeusok, akkor mondta, hogy na, hát akkor az dobja rá az első követ, aki közületek nem bűnös! Ugyanazokat tették ők is, mint az asszony, és nem merték elhajítani a követ. Nem tudom, mit gondoltak ott, abban a szituációban. Lehet, hogy azt gondolta a főfarizeus, hogy ha én a követ felemelem, akkor a másik kövez meg engem, mert tudja, hogy a múltkor mit csináltam. Aztán lassan elfogytak a vádjaik, fölkapták a szent ruhájukat, meg a szent kenetteljes képmutatásukat, és elvonultak. Csak az asszony maradt. Azt mondta Jézus, hogy figyelj ide, ez a házasságtörés nem olyan nagy dolog, nem számít! Ezt mondta Jézus? Nem. Azt mondta Jézus, hogy én sem kárhoztalak, menj és többé ne vétkezzél!

Az Atya nem kárhoztat. De majd a testvéreid fognak. Van párhuzam. Az Atya nem dühös rád, az Atya nem kárhoztat. Az atyja elengedte, amikor el akart menni és vissza is fogadta. Az Úr vissza akarja adni mindegyikünknek az értékét. Ha valamit elkövettél, valami rosszat tettél – mindannyian tettünk rosszat –, az ördög fog kárhoztatni. Az ördög akarja azt, hogy a padló aljára kerüljünk. A megtérés nem az önkárhoztatás. Ne felejtsd el!

Róma 8,1–2.

1. Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint.

Semmi kárhoztatásuk!

2. Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.

Nem vagyunk bűnösök, nincs kárhoztatásunk. Jézus elvitte a bűnünket, elvitte a szégyenünket, elvitte a gyalázatunkat, viszont meg kell térnünk. Meg kell térnünk! Ha fölismertük azt, hogy elrontottuk, erről szól az 1János 1,9 is, a múlt héten is volt erről szó:

1János 1,9.

9. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.

Ezt Isten megteszi! El kell ismernünk, fel kell ismernünk, hogy elrontottuk, eltévesztettük, és vissza kell térni, meg kell térni, mert a bűn tönkretesz! A gonosz mindig kárhoztatni fog, mindegy, hogy mennyi jót tettél, mindegy, hogy egész életedben mennyi jót tettél. Ha egy rosszat tettél, az Atya nem kárhoztat, de az ördög azonnal kárhoztatni fog. Mit nem tettél meg, Isten nincs megelégedve veled! Ez a nagyobbik fiú is azt hitte, hogy az atyja nincs megelégedve vele, hogy nem elég jó, és azért nem vágott le neki kecskegödölyét. Ő nem elég jó, és ez önkárhoztatás volt.

Lukács 15,28.

28. Erre ő megharaguvék, és nem akart bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelte őt.

Az Isten nem azért szeret, hogy mennyi jót teszünk, hanem azért, mert elfogadtuk az Ő Fiát. Ennek a két fiúnak a története szól a zsidókról, és szól az elveszettekről is. Jézus eljött, mint Isten Fia, és Isten Fiát visszautasították. Nem fogadták el a Fiút! Az idősebb testvér,

akire rábízott az Evangélium, akire rábízott a törvény, nagyon sokan visszautasították az Urat. Nem fogadták el a Fiút, hanem kárhoztatták. Hányan nem fogadnak el a testvéreid, pedig te megtértél? Az Atya megbocsátott neked és mégis a múltadat hányják a szemedre. A gyűlölőket kérdezik, nem az Atyát. Nem ezek történnek napjainkban is? Ami belül van, az van kívül is. Az Atya nem a külső látszattal törődik, hanem azzal, hogy mi van belül. Ő képes arra, hogy a sebzett lelkünket helyreállítsa, mert egy sebzett érzélem, egy sebzett lélek, egy rossz gondolkodásmód tönkretehet téged. Az Atya helyre akar téged állítani. Amikor az elme az érzélem fogságában van, akkor nem lehet jó döntéseket hozni. Azt kell megtenni, amit az Atya mondott.

Ábrahámnak is kellett hozni döntéseket a saját családján belül. Gondoljatok bele, hogy annyira vágyott már Isten ígéretére, hogy beteljesítse, hogy Sárától lesz gyermeke. Aztán besegítettek Istennek, mert hát Isten nem tudja megteremteni ezt a helyzetet, és Sára beküldte Ábrahámot a szolgálóhoz. Ebből született Izmaél. De mivel Isten nem késik az ígérettel, se nem jön későn, vagy korán, beteljesítette az ígéretét, és Sárától lett az Izsák. Aztán gondok támadtak a házban. Ott volt a szolgáló, és ott volt a fiú. Egyszer Isten borzalmas dolgot mondott Ábrahámnak: Ábrahám, hallgass a te feleségedre, Sárára! Ez egy férfiember számára olyan, mintha megdorgálná az ördög. De Isten azt mondta neki. Ha akkor hallgattál rá, amikor beküldött a szolgálóhoz, akkor most is hallgass rá, és üzd el a fiadat! Gondolj bele, hogy mit érzett Ábrahám, egy apa, aki biztos, hogy nagyon szerette Izmaélt. Sőt mondta is, hogy „Vajha Izmaél élne előtted!” Mert szerette őt, de azt mondta neki Isten, hogy hallgass az asszonyra! Ábrahám hallgatott az asszonyra, és elűzte Izmaelt és az anyját, mert a csak fiú az örökös. A szolgáló nem örökölhet a fiúval. Ábrahám megtette! Tanulhatunk Ábrahámtól.

Egyszer csak azt mondta neki Isten, hogy vidd a fiadat és áldozd föl! Biztos gondolta Ábrahám, hogy melyiket. Akit te szeretsz. Nem lehetne a másikat? Nem. És Ábrahám nem gondolkodott, hanem megtette. A Máté 24-ben beszél Jézus az utolsó időkről egy próféciában, és azt mondja, hogy vissza fog jönni, és el fogja választani a kecskéket a juhoktól. Nem engedi a kecskéket a juhokkal együtt. Mi a baj a kecskével? Az, hogy megeszik mindent, nem követi a pásztort. A kecskét ki kell kötni, nem engedik a juhok közé. Tudod, miért? Mert nem hagyná békén a juhokat pihenni. Elválasztják. Ez fog történni majd az utolsó időkben, akik engedetlenek voltak Istennek. A kecskéket elválasztja a juhoktól.

Tehát az Atya meg tud-e bízni bennünk? El tudjuk-e végezni a népszerűtlen dolgokat is? Legtöbbször nincsenek ma itt, pedig itt kellene lenniük, hallaniuk kellene az üzenetet. Kint vannak a világban. Imádkoztunk értük, van vállalkozásuk, van családjuk, van gyermekük, megkapják az ellátást, és már nem számít annyira Isten. Nem kárhozzatni akarok senkit! Megtesszük-e, amit az Atya mondott? Az Ige azt mondja, hogy ne maradjatok el az egybegyülekezésről. Dicsőség az Úrnak!

Tehát arra a helyre tette ez a fiú magát, ahova az Atya soha nem tette őt. Ha a tékozló fiútól kérsz tanácsot, aki kezében minden tönkremegy, akkor rossz helyre kerültél.

Itt most abba hagyom, a jövő héten fogom folytatni, vannak történetek, amik párhuzamosak, úgyhogy a jövő héten tovább fogjuk nézni ezt a történetet. Ez a történet szívszorogató. Az Atya szeretetéről szól, arról, hogy az Atya mennyire szeret bennünket, és mennyire vágyik arra, hogy átölelhessen bennünket. Az Ő szavára kell, hogy figyeljünk, az Atyára kell hallgatnunk, mert nála van a bölcsesség, és el kell jutnunk arra a helyre mindnyájunknak az imáinkban, hogy te tégy engem olyanná! Te tégy engem olyanná, amilyen Te szeretnéd, hogy legyek! – akkor kerül minden a helyére. Mindannyian eltévelyedtünk és vissza kell fordulnunk a téves útról, vissza kell térni az Atya akaratába, vissza kell menni arra a helyre, ahol az Atya meg tud áldani bennünket. Nem kell kimennünk a világba, nem kell a világ trendjét követnünk, nem kell, hogy a világ szemetét együk, mert az Atya házában bőséges az ellátás. Az Atya meggyógyít bennünket, Ő gyarapít bennünket. Amikor közössé-

günk van egymással, közösségünk van Vele, ott áldás van. Ahol egység van, oda küld áldást az Úr és életet örökre. Halleluja! Dicsérjük Őt!

Akik most hallgatnak bennünket és nem biztosak abban, hogy az Atya házában vannak, azok visszatérhetnek az Atya házához. Oda, ahonnan a tolvaj, a gonosz kilopta az első emberpárt, mert az Atya hazavár bennünket. Fiává akar fogadni minden tékozló fiút, minden elveszettet. Ahhoz, hogy ezt megtehesse, az egyszülött Fiát, az Úr Jézust küldte el a keresztre, aki magára vette minden bűnünket, magára vállalta mindazt, ami mi voltunk, Ő bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őbenne. Épp ezért van joga az Atyának, van jogalapja – és ez a jogalap a keresztről –, hogy megbocsássa minden bűnödöt, hogy befogadjon a házába és egy új teremtsé tegyen. Hogy fiúvá tegyen, akire ráadja a köntöst, az üdvösség köpönyegét, akinek az ujjára húzza a gyűrűt, és a lábára teszi a sarut, hogy igenis, az Ő országának az állampolgáraivá válhatunk. Ehhez be kell fogadni Jézust a szívünkbe. A Biblia azt tanítja: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre. Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.”

Kérlek, hogy ha még nem fogadtad be az Urat a szívedbe, akkor most te is térdepelj oda a keresztről lábához képletesen, te is állj be a tékozló fiú mellé, és hívd be az Urat az életedbe! Mondjuk együtt: Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek, Jézus, jöjj a szívembe, legyél az én Uram, legyél az én Megváltóm, legyél az én Gyógyítóm! Jézus, Te vagy az én Uram. Te vagy az én Megváltóm. Te vagy az én Gyógyítóm. És én meg vagyok váltva, örök életem van Krisztusban, mert újjászülettem Krisztusban. Az Ő vére tisztára mosott, megtisztított minden bűntől. Ez az igazság, mert Isten Igéje igazság. Ámen.

* Az idézett Igék a KSZE revideált Bibliából származnak, amely a King James kiadás számozását követi. A függőleges vonallal jelzett részek más fordításból származnak.